

Z OBSAHU	Pohled z Říma: Ticho před bouří	04
	Rozruch kvůli Romanu Jochovi	05
	Alfred Kinsey: Vědecký obhájce deviací	10
	Bůh ve svátostech. Posílá na cestu do věčnosti	13

TRADICE OTCŮ

Z kázání svatého biskupa Jana Zlatoústého (347–407)

Dotírají na nás přivaly a hrozná bouře. Ale nebojíme se, že nás zaplaví, protože stojíme na skále. Ať sebevíc zuří moře, skálu neroztříští, ať sebevíc se zdvihá vlnobití, Ježíšovu lodičku nezatapí. A tak se ptám: Čeho bychom se báli? Snad smrti? Pro mě život je Kristus a smrt ziskem. Nebo snad vyhnanství? Nu řekni! Hospodinu náleží země i to, co je na ní. Nebo že nám propadne majetek? Nic jsme si na svět nepřinesli a určitě si odtud také nic nebudeme moci odnést. Takže nic nedbám toho, čím hrozí tento svět, a co mi nabízí, je mi k smíchu. Z chudoby strach nemám, nejsem chtivý bohatství. Smrti se nebojím, žít netoužím, leda pro vaše dobro. Právě proto vám připomínám, co se děje, milovaní, a prosím vás, abyste neztráceli naději.

Což neslyšíš, jak Pán říká: *Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich?* A že by nebyl tam, kde je tolik lidí spojeno poutem lásky? Mám přece jeho záruku. Nebo snad spoléhám na vlastní síly? Mám to od něho černé na bílém. O to se mohu opřít, na to se mohu spolehnout, tady vždycky najdu klidný přístav. Byť se otřásá celý svět, já vlastním jeho přípis, čtu si jeho slova, v nich mám své hradby a svou stráž. Jaká že jsou to slova? *Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa!*

Kristus je se mnou, koho bych se bál? [...] Vždycky si totiž říkám: Pane, buď vůle tvá. Udělám, ne co chce tenhle nebo tamten, ale co chceš Ty. V tom je má pevnost, má nepřístupná skála, má spolehlivá opora. Chce-li to Bůh, budiž. Chce-li, abych tady zůstal, díky mu. A chce-li snad, abych byl kdekoli jinde, zase mu děkuji.

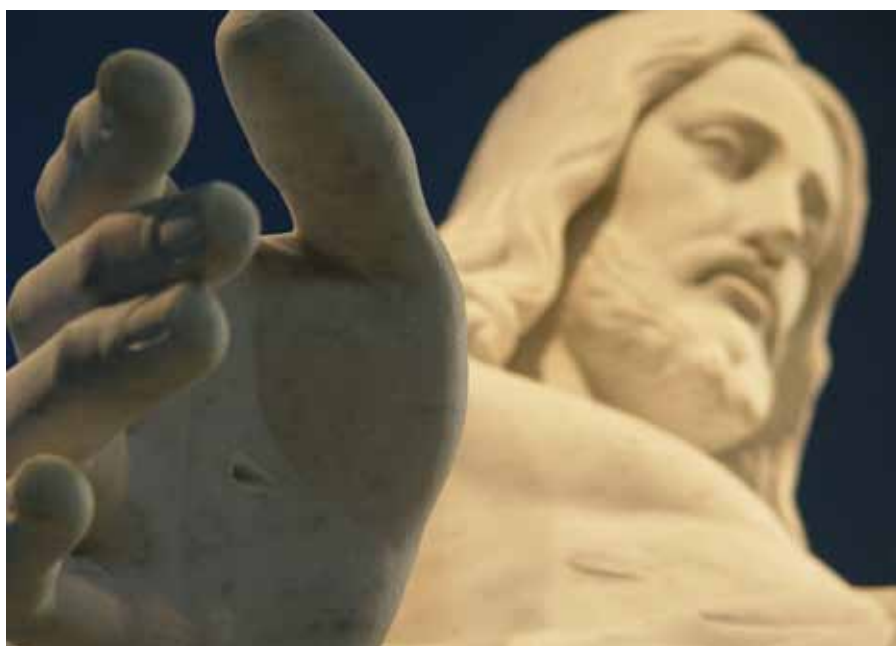

Foto: Flickr, midiman

Kéž každého z nás políbí polibky svých úst!

Při nových začátcích se sami sebe ptáme na svá předsevzetí. Někdy si dokonce stanovíme určitý program – když zahájíme nový školní rok, nebo i v práci, ve firmě, po dovolených. Na naší cestě k nejvyššímu cíli však pouhý program nestačí: chce to touhu, která nevyhasne se splněnými úkoly. Touhu, která bude stále růst. „Kéž mě políbí polibky svých úst!“ Tak začíná svatopisec Píseň písní, knihu, která je plná touhy. Touhy po naplnění, po čistotě, po pravdě. Touhy po druhém. Touhy po ženichovi, po milé, touhy po Kristu. Hledání milovaného je pro snoubenku plné frustrace, zklamání, a nových nadějí. Nenechá se však odradit a nakonec nalézá svého milého.

Ani my neztrácejme odvahu. Odvahu žít naplno, a přitom čistě. Odvahu chtít

to nejlepší, a přitom ve správný čas, a jak nám to bude dáno. Odvahu dát se tělem i duší, ale ne podle vlastní vůle, ale podle řádu Dárce života. Nemysleme pouze na jaro a léto, ale i na podzim a zimu. „Kéž nás políbí polibkem svých úst!“ Nehledme pouze na vlastní nasycení, vždyť naše bytí je život s druhými. A přece se s Pánem musí setkat každý sám... „Ať každého z nás políbí polibky svých úst!“

Úvod k Písní písní v českém překladu Jeruzalémské Bible se přiklání spíše k doslovnému výkladu této knihy – tedy k jejímu poselství především pro lásku muže a ženy: „Způsobem, jenž jí je vlastní, poučuje tato kniha o správnosti a důstojnosti lásky, která sblízuje muže a ženu, oprošťuje lásku od mýtů, které
(Dokončení na str. 2 dole)

V indické Kalkatě proběhly oslavy 100. výročí narození Matky Terezy, zakladatelky Misionářek lásky.
Foto: Reuters/Deshakalayan Chowdhury/Pool

Arcibiskup Duka chce rozvíjet duchovní život katedrál

Katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha se má stát duchovním domovem naší země. Na tom se na pražském arcibiskupství shodli členové nově ustavené výkonné rady katedrál. Jejimi členy jsou zástupci Metropolitní kapituly, Arcibiskupství pražského a Kanceláře prezidenta republiky.

Pražský arcibiskup by byl rád, kdyby život v katedrále byl utvářen jako kolegiální dílo v rámci týmové spolupráce a po vzájemné dohodě všech zúčastněných stran. Novinkou bude, že v katedrále kromě liturgie bude probíhat také program kulturní. Jeho vytváření má na starosti komise pro kulturní život katedrál.

Arcibiskupství pražské

Dokončení ze str. 1

se k ní v době, kdy Píseň vznikla, pojily, a osvobozuje ji jak od zábran puritánství, tak od nevázanosti erotiky.¹ Asi nenajdeme lepší odrazový můstek pro naše diskuze o tom, jak vést chlapce a dívky k opravdové lidské zralosti ve vzájemných vztazích. Kéž se jich dotkne Boží slovo, aby poznali Pravdu a Pravda je učinila svobodnými, neboť tajemství člověka se opravdu vyjasňuje jen v tajemství vtěleného Slova!²

fr. Lukáš Fošum OP

¹ Jeruzalémská Bible. Krystal OP, Karmelitánské nakladatelství, 2009, s. 1130.

² Srov. II. vatikánský koncil, konstituce *Gaudium et spes*, č. 22, Zvon, 1995, s. 199.

Vatikán: Podrobný program cesty Benedikta XVI. do Velké Británie

Svatý stolec zveřejnil podrobný program papežské cesty do Velké Británie, během níž Benedikt XVI. blahorečí kardinála Johna Henryho Newmana. Z Říma odlétá papež 16. září do Edinburghu. Tam se také v královském paláci v Holyroodhouse setká s královnou Alžbětou II. a po té v parku paláce přednese svůj první projev na britské půdě k představitelům tamní správy. Po obědě v arcibiskupské rezidenci v Edinburghu se Benedikt XVI. přemístí do Glasgow, kde bude v 17.15 sloužit mši svatou v Bellahouston Parku. Ještě večer toho dne odletí papež do Londýna.

Neméně intenzivní program čeká Benedikta XVI. v pátek 17. září. V 10 hodin se setká s katolickými učiteli v kapli sportovního stadionu St. Mary's University College v Twickenhamu a o hodinu a půl později na téže univerzitě promluví k představitelům jiných náboženství. Odpoledne se papež setká s Canterbury arcibiskupem v Lambeth Palace. Deset minut po 17 hodině ve Westminster Hall pronese projev k představitelům občanské společnosti, světa kultury, k akademikům a podnikatelům za přítomnosti diplomatického sboru a náboženských představitelů. Den zakončí ekuumenická bohoslužba ve Westminsterském opatství.

Třetí den návštěvy, sobotu 18. září, zahájí papež sérií schůzek s politiky v arcibiskupském paláci. Od 10 hodin pak bude sloužit mši svatou v londýnské katolické katedrále Nejsvětější Krve našeho Pána Ježíše Krista. Odpoledne navštíví dům odpočinku St. Peter's Residence v londýnské čtvrti Lambeth. Od 18.15 se pak zúčastní modlitební vigilie beatifikace kardinála Newmana v londýnském Hyde Parku, kde rovněž pronese promluvu.

Papežská cesta do Velké Británie vyvrcholí v neděli 19. září blahobřečením kardinála Johna Henryho Newmana. Slavnost proběhne v Birminghamu, kde Newman po svém vysvěcení na kněze založil anglickou větev oratoriánů. Beatifikační mše svatá začne v 10 hodin v Cofton Parku v Rednalu, na jihozápadním předměstí města. Ještě před obědem navštíví papež birminghamské oratoriány v jejich sídle v Edgbastonu. Po obědě s biskupy Anglie, Skotska a Walesu proběhne ještě oficiální setkání s britskou biskupskou konferencí. Po jeho skončení se Benedikt XVI. s Velkou Británií rozloučí na mezinárodním letišti v Birminghamu a vrátí se do Říma.

RaVat

Británie: Aktivisté chtějí protestovat proti papežově návštěvě

Protestní skupiny sekularistů a homosexuálních aktivistů plánují na den papežova vystoupení v Hyde Parku pochod středem Londýna. Vzhledem k tomu, že papež možná půjde po Waldegrave Road, která je poměrně úzká, někteří plánují zablokovat ji. V Hyde Parku se přitom počítá s 80 tisíci poutníky.

Arcibiskup z Canterbury však sdělil, že pokud by byl papež uvítán s nepřátelstvím nebo uměle vyrobenými skandály, oslabilo by to britské křesťanství jako celek. Poškodilo by to také reputaci Británie v očích stovek milionů katolíků na celém světě. Papežská návštěva, řekl arcibiskup, není ani tak velkou událostí pro katolíky jako testem britské profesionality, pohostinnosti, tolerance a zralosti.

The Telegraph

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz. Máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem, můžete se zaregistrovat na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárčům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Výbor na obranu rodičovských práv pokračuje v činnosti

V sobotu 21. srpna se konala v Brně za účasti více než dvou desítek klíčových osob schůze Výboru na obranu rodičovských práv (VORP). Bylo zvoleno nové sedmičlenné předsednictvo a jednomyslně schváleny nové cíle sdružení, např. vytvoření papírové formy petice pro zdobrovolnění sexuální výchovy na školách – což je jeden z hlavních cílů činnosti sdružení. To si klade za cíl hlídat zachování práv a povinností rodičů ve výchově dětí a pomáhat rodičům v jejich uplatňování nebo vytvoření nové metody pro rodiče.

VORP chce dále posílit svou spolupráci s odborníky v oblasti psychologie a navázat kontakty s autory školní Etické výchovy, která loni získala akreditaci MŠMT a může tak být vhodným nástrojem pro realizaci volitelného předmětu. Sexuální výchova na školách má zůstat pouze dobrovolným tématem a toto je hlavní cíl, který sleduje dnes již více než 7300 podporovatelů protestní akce proti rozšíření takového působení českých pedagogů.

Res claritatis

Slovensko: Přednáška denverského arcibiskupa Mons. Charlese J. Chaputa, O.F.M. Cap.

V úterý 24. srpna začalo ve Spišské Kapitule XV. sympozium kanonického práva na Slovensku s mezinárodní účastí. Úvodní příspěvek na téma *Žít v pravdě: Náboženská svoboda a poslání katolíků v novém světovém řádu* přednesl arcibiskup Denveru Mons. Charles J. Chaput, O.F.M. Cap.

Arcibiskup hovořil o tom, že čelíme agresivní sekulární politické vizi a konzumnímu ekonomickému modelu, který v praxi ústí do nového druhu státem podporovaného ateismu.

Jde o světonázor vycházející z osvícenství, jehož důsledkem byl vznik velkých zločineckých ideologií minulého století a který je ještě stále velmi živý. Jeho jazyk je jemnější, jeho úmysly se jeví příjemnější a jeho tvář přátelštější. Ale jeho základní motiv se nezměnil – sen o vybudování společnosti bez Boha; světa, kde jsou muži a ženy úplně soběstační a uspokojují svoje potřeby a touhy pomocí vlastní vynalézavosti.

Arcibiskup hovořil také o potratech jako o klíčovém tématu naší doby. Řekl také, že „náboženská svoboda Církve je dnes ohrožena takovým způsobem, jak od nacistické a komunistické éry ještě nebyla“.

TK KBS

Španělsko: Biskup nepovolí islámskou bohoslužbu v katedrále

Biskup Demetrio Fernández González z jihošpanělského města Córdoba, které bylo kdysi sídlem muslimské moci ve Španělsku, trvá na svém rozhodnutí nepovolit islámskou bohoslužbu v katedrále.

Řekl: „Udělali by (muslimové) totéž v nějaké jejich mešitě? Určitě ne. Chápu jejich náboženské citění, a oni musí rovněž chápat naše. Nás by nenapadlo žádat o to, abychom mohli slavit bohoslužbu v mešitě v Damašku, protože patří muslimům a je to pro ně symbolické místo.“ Jedná se o Umajjovskou mešitu, na jejímž místě stála kdysi katolická bazilika.

CatholicCulture.org

Britský zákaz katolických adopcí

Poslední katolická adopční agentura ve Velké Británii ukončila svoji činnost. Úřady totiž rozhodly, že nesmí odepřít své služby homosexuálním dvojicím.

Zákaz diskriminace homosexuálů ze strany institucí poskytujících veřejné služby přinesl zákon z dílny labouristické vlády přijatý v roce 2007. Od té doby všechny katolické adopční agentury ve Velké Británii ukončily svoji činnost anebo pokračovaly ve svém fungování po přerušení svého napojení na Církev. Nejdéle však o svoji existenci bojovala agentura Catholic Care při diecézi Leeds na severu Anglie.

V září přijede na návštěvu Velké Británie papež Benedikt XVI., podle kterého britské právní předpisy porušují svobodu svědomí.

Rzeczpospolita.pl

Na arabském poloostrově přibývá křesťanů

Počet křesťanů na arabském poloostrově kontinuálně roste. Podle časopisu papežského misijního díla *Mondo e Missione* přibývá křesťanů plynule už dvacet let. Podle oficiálních odhadů tvoří nyní křesťané 7 až 10 % obyvatel.

Vedle samostatného vikariátu pro Kuvajt existuje už přes 120 let vikariát pro Arábii, pod který spadá Saudská Arábie, Arabské emiráty, Katar, Bahrajn, Omán a Jemen.

Kathnet

Církev proti AIDS

Církev v misijních zemích řídí stovky center pro prevenci a léčbu HIV/AIDS. Kongregace pro evangelizaci národů poslala nyní 1,2 milionu euro do 131 center v 41 zemích, většinou na africký kontinent. V Africe Církev provozuje 104 zdravotnická zařízení ve 24 zemích. V Americe má Církev 14 center v šesti zemích, v Asii 11 zařízení v devíti zemích a v Oceánii tři centra ve dvou zemích.

Fides

TICHO PŘED BOUŘÍ

Ve Vatikánu končí poklidné prázdniny...

Svatý otec Benedikt XVI. Foto: Flickr Catholic Church (England and Wales)

V srpnu se Řím vylidňuje. Ani papež v něm není. Řídí Církev z Castel Gandolfo, z kopců nad jezerem Albano, kam Římané odedávna v létě prchali před úmorným horkem kamenného města. Prázdniny to byly tentokrát pracovní. Papež se poprvé vzdal letní cesty do Alp. Místo toho se pustil do práce nad třetím dílem trilogie o Ježíši z Nazareta. Druhý díl se už překládá, téměř do dvou desítek jazyků současně. O kádru papežských spolupracovníků nepříliš dobře svědčí fakt, že překlad tentokrát nebyl svěřen profesionálním překladatelům, nýbrž úředníkům z Římské kurie. Nerad to říkám a doufám, že se mýlím, ale takový přístup k věci věští katastrofu. Zkušenost ukazuje, že monsignori dlouhá léta žijící v italském prostředí mají vážné potíže i s překladem běžných dokumentů, natož s takovým dílem teologické literatury jako Ratzingerův Ježíš z Nazareta. Ale opakuji, moc rád bych se pletl.

Kromě psaní knížky se Benedikt XVI. intenzivně připravuje také na dva úkoly, které ho čekají v nejbližší budoucnosti. První, hned v září, je cesta do Velké Británie. Papeže tam čeká menšinová

a na různé způsoby horlivá komunita katolíků. Společenská atmosféra návštěvy nebude příliš přející. Protipapežská kampaň sílí už několik měsíců a nenačází bohužel adekvátní odpověď ze strany místní církve. Jak mi nedávno vysvětlila kolegyně z anglické sekce rádia, britští katolíci, či přesněji řečeno tamní hierarchie přistupuje k návštěvě tak trochu bez přesvědčení. Jak známo, Církev není monolit, jsou v ní různé proudy a zaměření. Britští hierarchové nepatří k největším fanouškům Benedikta XVI., jakkoli formálně vzato nelze říci, že by vůči němu byli nepřátelští. Na spletité okolnosti návštěvy už dlouho poukazuje Damian Thompson, šéfredaktor hlavního katolického časopisu *The Catholic Herald*. Thompson nicméně varuje před unáhlenými soudy a připouští, že britští katolíci mohou ještě překvapit a ukázat papeži vřelou pohostinnost.

Druhý titánský úkol, čekající na papeže v nejbližší době, je Synod biskupů o Blízkém východu. Není dnes asi na světě region výbušnější a problematičtější. V říjnu se o situaci budou radit tamní křesťané a představitelé Církve z celého

světa. Samozřejmě, půjde jim o pokoj ve světě, ale především o vlastní zájmy. Z Blízkého východu už dlouho masově utíkají křesťané. Jsou obětí panující situace, na kterou sami nemohou mít větší vliv. Hlavní rozbuškou konfliktů je spor mezi Izraelem a Palestinci. Na pokusech o jejich smíření si vylámaly zuby téměř všechny administrativy Spojených států. Církev v té věci neporadí, ale může dát dobrý příklad. V ní samé, totiž v té nevelké hrstce křesťanů ve Svaté zemi, žijí rozdílné proudy z různého vztahu k Izraeli. Nedávno o tom mluvil na vlnách Vatikánského rádia P. David Neuhaus SJ. Tento Žid, který ve 24 letech přijal katolickou víru, má na starosti pastorační hebrejskojazyčných katolíků, tedy těch, kteří patří do izraelské společnosti. Otec Neuhaus vysvětloval, že jeho židovští věřící pohlížejí na izraelsko-palestinský konflikt úplně jinak než palestínští křesťané. Církev sama je tedy do jisté míry zrcadlem velkého konfliktu, který rozjitřuje Svatou zemi. Pokud se křesťanům podaří domluvit v rámci jedné Církve, mohou být příkladem, dokladem toho, že z patové situace lze vyjít. Vatikánská synoda to prozkouší.

Církev vždy vybízela věřící k modlitbě na úmysl Svatého otce. V nejbližších týdnech bychom to doporučení měli vzít vážně. Benedikt XVI. bude skutečně naši modlitbu potřebovat.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk pracuje jako redaktor polské redakce Radia Vaticana.

Poklidné prázdniny ve Vatikánu končí. Připravují se dvě bouřlivé události: cesta do Velké Británie a synoda o Blízkém východě.

ROZRUCH KVŮLI ROMANU JOCHOVI

Zeptali jsme se Jochových odpůrců, co jim vadí, a pana Jocha, jak to vidí

Účast Romana Jocha, v týmu poradců premiéra Petra Nečase vyvolala mezi levicovými intelektuály téměř hysterickou reakci. Napsali útočné články, zorganizovali demonstraci a petici. Vadí jim to, že by Joch měl radit v oblasti lidských práv a zahraničních vztahů. Konzervativní volič si nemůže přát nic jiného než pravý opak.

Distributoři alternativ protestují

Na důvody „nesouhlasu“ levicových intelektuálních elit s tím, aby ředitel Občanského institutu působil jako premiérovův poradce, jsme se zeptali Ivana Štampacha, představitele hlavního organizátora protestů – iniciativy ProAlt, která vznikla začátkem srpna jako reakce odporu na pravicovou vládu vzešlou z legitimních voleb.

Jak zdůvodňuje vaše iniciativa svůj odpor ke jmenování Romana Jocha premiérovým poradcem v oblasti lidských práv a zahraničních vztahů, aniž byste použili dezinterpretace jeho citátů vytržením z kontextu, jak to děláte v textu petice?

Odůvodňujeme tento odpor obavou o osud lidských práv, pokud bude premiérovi radit člověk, který zjevně práva redukuje na právo na vlastnictví, připouští výjimky z práva člověka na život a korektní zacházení ze strany státu. Pan Joch zajisté svými výroky myslel přesně to, co řekl, spekulacemi nelze extremistický charakter jeho výroků zastříť. Plné znění textů Romana Jocha bylo v příloze petice k dispozici. Nešlo tedy o vytržení z kontextu.

Jaké očekáváte konkrétní projevy působení pana Jocha jako premiérová poradce v případě, že tuto funkci bude zastávat?

Očekávám, pokud by premiér jeho rady akceptoval, že dojde k porušování Ústavy, Listiny práv a mezinárodních dokumentů v oblasti lidských práv.

Nepřikládáte Romanu Jochovi přece jen větší význam a vliv, než jako pouhý poradce skutečně může mít? Reakce odporu intelektuální scény, ke které patříte, mi

Roman Joch. Foto: zaramovane.cz

„To je nešvar současné západní intelektuální levice, jež jest dítětem zkažených 60. let 20. století: místo aby argumentovali, jen nadávají. Do fašistů.“

přijde poněkud neadekvátní – jako byste od Jochova působení očekávali víc než ti, kteří jsou z jeho pověření rádi.

Budu jen rád, pokud se vliv Romana Jocha na oficiální politiku uplatňovat nebude a naše obavy se ukáží liché. Nebo když se ukáže, že odpor veřejnosti vede premiéra k opatrnosti při posuzování takových návrhů, ke zdrženlivosti.

Tolik tedy Ivan Štampach, religionista a zástupce iniciativy ProAlt.

Od zástupce iniciativy Studenti proti rasismu, která spoluorganizovala demonstraci a petici, jsme odpovědi na své otázky nedostali. Ještě připomeňme, že lidé v těchto a dalších zúčastněných iniciativách – vlastně jsou to většinou ti samí

– jsou úzce spjati s iniciativou Ne základnám, jejímž cílem podle všeho je oslabit vazby s tradičními západními spojenci.

Co na to Roman Joch

Nemohli jsme se také neobrátit na samotného Romana Jocha, který se ocitl pod tak těžkou a soustředěnou palbou nelichotivých obvinění a nařčení, jejichž neférovost lze snadno rozeznat po přečtení Jochových článků (iniciátoři a signatáři petice je buď překrucují, nebo nechávají). Materiál na munici sbírají ovšem snadno, protože ředitel Občanského institutu neváhá ve svých textech a promluvách používat obratů vyhraněných do odvážně provokativních paradoxů, které mají zaujmout a zdůraznit myšlenku. Nyní se Roman Joch ocitl jednou nohou v reálné, a nikoli už teoretické politice. Dlužno však říci, že v argumentačních duelech, které se odehrály zejména v televizi a v rozhlase, své postoje obhájil.

Pane Jochu, proti vašemu novému úkolu být v poradním týmu pana premiéra Petra Nečase demonstruje hrstka lidí spojená s několika radikálními levicovými organizacemi. Jejich protesty jsou však velmi hlasité, intenzivně prezentované v médiích a doprovázené petiční akcí, ospravedlňovanou překrucováním vašich výroků. Jak si vysvětlujete takovou zvýšenou pozornost a velké úsilí očernit vás v očích veřejnosti?

Ve svobodné společnosti má kdokoli právo protestovat proti čemukoli či komukoli, nebo pro cokoli či kohokoli. V mém případě proti mě protestují (a) antisemité; (b) činitelé vlivu Kremlo a Lubjanky; a (c) radikální gender-feministky. Mají na to právo. Jen působí strašně špatně, když se nevymezují pro něco, ale útočí tak strašně *ad personam*

a *ad hominem*. Následkem je, že lidé se seznámí s mými názory a většinou s nimi souhlasí. Svým způsobem ti demonstranti proti mě „mají pravdu“ – představuji opak toho, co oni považují za správné.

To je nešvar současné západní intelektuální levice, jež jest dítětem zkažených 60. let 20. století: místo aby argumentovali, jen nadávají. Do fašistů. Potkalo to mnohem významnější a důležitější lidi, než jsem já – např. prezidenta Ronalda Reagana – a kdo jsem já, abych si na to stěžoval. Svým způsobem je to čest.

Jak by mohl váš případný vliv na rozhodování premiéra a vlády zasáhnout do činnosti lidí v četných organizacích s lidskoprávní a anti-diskriminační agendou?

Já sám ještě nevím, co ode mě bude pan premiér požadovat, ale pokud mu budu moci poradit, poradím mu, aby jim přiškrtl přívod peněz z kapsy všech nás daňových poplatníků, kteří s jejich radikální, extremistickou agendou nesouhlasíme.

Zaznamenal jste kromě kampaně těchto ultralevicových intelektuálů a aktivistů proti

vašemu jmenování také nějaký výrazný, řekněme „oficiální“ odpor od politických představitelů levice? Například od jejich poslanců anebo od nějakých institucí?

Paní senátorka Alena Gajdůšková (ČSSD) v Senátu „vyčiničila“ panu premiérovi Petru Nečasovi, že si mě vzal za poradce. Pan premiér jí řekl, že od levicově-liberálního establishmentu si svou personální politiku nenechá diktovat.

Připravil Ondřej P. Vaněček

DĚTI V OHROŽENÍ

Publicistika České televize za hranou pornografie

Veřejnoprávní Česká televize vysílá na programu ČT24 pravidelný pořad *Interview ČT24*. Dne 17. srpna v 17.30 (vysíláno též v repríze následující den ve 12.30) si moderátorka Daniela Drtinová pozvala do studia Terezii Kubíčkovou Krejbychovou, vedoucí zahraničního oddělení a rozvojové spolupráce Státního fondu životního prostředí a členku Ústřední revizní komise Strany zelených, jež je protagonistkou filmu *Nebe, peklo*.

Uvedený dokument režiséra Davida Čálka se zabývá fenoménem sexuální deviace označované zkratkou BDSM (bondage, dominance, sadismus, masochismus), resp. lidmi, kteří o svém sexuálním životě hovoří. Jednou z nich je právě čerstvá matka Kubíčková Krejbychová. Ponechme stranou morální hodnocení BDSM, jakkoli by mělo být jednoznačné – sexualita oddělená od lásky, vztahu a plodivého potenciálu měrou tak explicitní, jak jen je to možné, není důstojná člověka. Oficiální text distributora hovoří o formách „osvobozeného pohledu na rozkoš a její možnosti“; neodsuzujeme však ani tvůrce dokumentárního filmu, který jistě cosi vypovídá o současné době. Dokument je v kině koneckonců přístupný od osmnácti let.

Pakliže je někdo hoden odsouzení, je to dramaturgie pořadu *Interview ČT24*

a jeho moderátorka Daniela Drtinová. Rozhovor o tomto kontroverzním tématu byl vysílán v době, kdy se na televizi dívají i malé děti. Ty mohly vidět i záběry z tohoto filmu, jež byly promítány na zpravodajský stůl jako kulisa rozhovoru. Rovněž se mohly setkat s tezí Drtinové, že „míra přijetí nebo nepřijetí tohoto filmu lidmi s většinovými preferencemi svědčí o toleranci k jinakosti a menšinám“.

Zjevně překvapená Terezie Kubíčková Krajbychová musela vyvracet obavy Drtinové, že je diskriminována v práci (zejména po neúspěchu Strany zelených ve volbách), že „menšina BDSM“ požívá nedostatečných práv a zasloužila by si nová, že jsou Češi „málo otevření komunikaci o sexu“ apod. Moderátorka rovněž vnucovala svému hostu názor, že čím jsou lidé inteligentnější a vzdělanější, tím jsou ochotnější přijmout „sexuální odlišnost“ sadomasochistů i zmíněný dokument. Když Kubíčková Krajbychová začala mluvit o svém těhotenství a manželství, Drtinová nebyla s to se smířit s tím, že se tato žena rozhodla pro partnerskou věrnost.

Daniela Drtinová je praktikující katolička, konvertovala ve třiatřiceti letech. Ráda dává rozhovory o svém vnitřním souznění se svatou Terezíí z Ávily (např. *Katolický týdeník* č. 51/2006). Předvedla však něco, co je bohužel vlastní mnoha věřícím lidem. Kdykoli mají příležitost

vydávat svědectví, nebo alespoň podpořit Církev v jejím stanovisku k závažným etickým otázkám, předhánějí se v tom, jak jsou liberální, osvícení a jak učení té staromódní instituce vlastně neberou vážně. Neváhají se vydat na tenký led obhajoby přílivu muslimů do Evropy, registrovaného partnerství, adopce dětí homosexuálními páry, eutanazie či potratů jen proto, aby byli dost moderní. Hledající a nevěřící lidé, kteří se s katolíky podobného kalibru setkají, musí být jejich názory šokováni a pohoršeni: tam, kde by oprávněně čekali křesťálově čisté názory, setkají se s nemístnou relativizací, či dokonce pohrdáním křesťanskou naukou samotnými věřícími. Není třeba dodávat, že tento přístup vykázal jednu politickou stranu z bran parlamentu.

Česká televize předvedla volbou tématu, způsobem vedení rozhovoru i jeho uváděním v podvečerních, resp. poledních hodinách, že jí pramálo záleží na zdravém vývoji nejmladší generace. Nebo mělo jít o záměr? Měla to být vyučovací hodina ultraliberální sexuální výchovy? Doufejme, že se podobný exces nebude opakovat.

Josef Mudra

Autor působí ve veřejné správě, zabývá se otázkami evropské integrace a mezinárodních vztahů.

KLÍČEM K ROVNOVÁZE JE VZTAH S KRISTEM

Mladí animátoři z celé země se setkali v Kroměříži

Ve dnech 15. až 21. srpna proběhlo v Kroměříži Celostátní setkání animátorů (CSA), kterého se zúčastnilo na 400 mladých lidí z celé České republiky. Akce byla primárně určena pro animátory mezi 16 až 30 lety, kteří jako dobrovolníci ve svých farnostech, obcích a školách organizují nejrůznější volnočasové aktivity pro děti a pro své vrstevníky.

Mottem letošního kroměřížského Celostátního setkání animátorů (CSA) byl citát z Markova evangelia: „*Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?*“ (Mk 10,17), který byl zvolen jako motto letošního Světového dne mládeže. Program byl zaměřen především na rozvoj duchovního života animátorů.

Bohoslužbou slova setkání slavnostně zahájil českobudějovický biskup Jiří Paďour, delegát ČBK pro pastorační mládeže. V pondělí 16. srpna pak účastníky při mši svaté v chrámu sv. Mořice přivítal pražský arcibiskup a český primas Dominik Duka, kterého před tím na kroměřížské radnici přijal starosta města Miloš Malý. Duka připomněl, že služba animátorů doka-

„**Naprostou základní otázka zní: pod jakým praporem chci bojovat? A jaké jsou dle něj zásady dobrého boje? Udržovat spojení s hlavním stanem a udržovat spojení (s Bohem), dávat pozor na falešné zprávy (nevyžádané vtíravé myšlenky), jedinec je na odstředil a v jednotě je síla (spojení s dalšími křesťany),... v Boží armádě neexistují neznámí vojáci, ale každý má své jméno, každý je důležitý.**“

Mons. Tomáš Holub

Celostátní setkání animátorů v Kroměříži. Foto: Markéta Jirů, TS ČBK

zuje, že víra je schopna oslovit mladého člověka i ve 21. století a že dnešní Církev je stále aktivní a mladá. Zdůraznil také, že služby animátorů si má Církev vážit.

Jednotlivé mše svaté s mladými lidmi postupně slavila většina českých a moravských biskupů – Pavel Posád, Karel Herbst, Josef Kajnek, František Václav Lobkowicz a František Radkovský. Závěrečnou mši svatou celebroidal olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Bohoslužby byly částečně animované a zaměřovaly se na různé aspekty duchovního života (křest, prožitek odpuštění, prožívání vztahu k eucharistii či mariánský aspekt zbožnosti). Všechny mše svaté byly otevřené nejširší veřejnosti.

Hlavní téma CSA se odrazilo v cyklu dopoledních přednášek, se kterými vystoupili P. Tomáš Holub a Kateřina Lachmanová. Své promluvy zaměřili na prameny a zásady duchovního života, rovnováhu v duchovním životě a jeho propojení s životní praxí. Poslední den se soustředil na plody duchovního života a klasickou přednášku nahradil „kulatý stůl“ o evangelizaci jako o jednom z těchto plodů. Myšlenky a podněty z přednášek účastníci podrobněji rozebírali v malých, nejvýš desetičlenných diskusních

skupinách, kde měli možnost sdílet své zkušenosti s ostatními mladými lidmi. Skupiny vedli tzv. *leader animators* – zkušení animátoři, kteří se na svou službu během CSA připravovali již od jara na dvou formačních víkendech (duchovním a zážitkovém) a v průběhu několika dní před zahájením CSA, kdy si procvičovali své komunikační dovednosti a společně prožili duchovní obnovu.

Nezapomínalo se na nutnost celostátního rozvoje osobnosti animátorů, a proto v týdenním programu CSA nechyběla ani široká škála aktivit zaměřených na posílení jejich komunikačních, pedagogických, sociálních a pracovních schopností. Těm byla vyhrazena odpoledne, která vyplňovaly především tematické přednášky z psychologie, bioetiky, médií, pedagogiky, politiky, kultury, hudby, pastorační, biblistiky a spirituality. O své zkušenosti se na nich s mladými lidmi podělilo přes 50 odborníků z nejrůznějších oblastí, mimo jiné Petr Hach, Radim Ucháč, Marek Orko Vácha, Věra Luxová, Vladislava Bartáková, Miroslav Šimáček, Jan Hanák, manželé Novákové a Marie Fridrichová. Přednášky střídaly rozmanité kulturní a sportovní aktivity, workshopy či služba

Pokračování na str. 12 dole

CHORÉ HVĚZDY KŘESŤANSKO-DEMOKRATICKÉ

Jsou pro nás ještě evropští křesťanští a konzervativní politici autoritami? (2. část)

Jak „Božský“ a jeho „demokřesťané“ podepsali

V poválečné Evropě nenajdeme úspěšnější stranický politický příběh, než byl příběh *Democrazia Cristiana* – italské křesťanské demokracie. Strana se znakem Scudo crociato – štít s křížem – vládla v Itálii nepřetržitě 47 let. V římském paláci Chigi, sídle předsedy vlády na Piazza Colonna, seděl po celou dobu až na výjimky křesťanský demokrat. Totéž platí o Kvirinálském paláci, v němž sídlí prezident republiky. Volební výsledky strany se pohybovaly kolem 40 procent.

Její zakladatel Alcide de Gasperi patří k evropským legendám. Křesťanští demokraté odvrátili v zemi nebezpečí komunismu a přivedli ji k prosperitě. De Gasperi po sobě zanechal generaci křesťanských demokratů, kteří byli známí svou rozšafností, politickou dlouhověkostí a láskou k moci. Amintore Fanfani, Aldo Moro, Giulio Andreotti... V italské politice v operetním stylu vláda střídala vládu, i když o novou vládu šlo obvykle jen formálně. A někteří De Gasperiho nástupci v ní nemohli nikdy chybět.

Giulio Andreottimu je 91 let. Byl ministrem obrany, vnitra, zahraničních věcí, financí, hospodářství a premié-

rem. Je doživotním senátorem. Členem parlamentu je od roku 1948, tedy již 62 let. Do křesla člena vlády poprvé usedl v roce 1947 a naposledy z něho vstal v roce 1992. Členem vlády byl celkem 35 let. Impozantní. Vždyť ho i přirovnávali k Césarovi přezdívkou *Il divo Giulio*, Božský Julius.

Jsou politici idejí a jsou politici moci. Andreotti byl politikem moci. A uměl o ní i vtipně vyprávět. „Moc opotřebovává,“ řekl komunistický poslanec Pajetta. „Moc opotřebovává ty, kdo ji nemají,“ odpověděl Andreotti. „Moc je nemoc, z níž se nikdo nechce vyléčit,“ řekl také.

Nehybná tvář, nehybné oči za velkými brýlemi, mírně nakloněná hlava jakoby bez krku posazená přímo na shrbeném trupu a klidná, pomalá artikulace. To je Andreotti.

V 90. letech se hodně mluvilo o jeho spolupráci s mafií. Nejprve za ni byl odsouzen, a pak byl zbaven jakéhokoli provinění. Nedávno natočený film *Il Divo* o politikovi, který se obřadně líbá a objímá se šéfem mafie, je film o Andreottim.

Řeči o Andreottim a mafií je třeba brát s rezervou. Pro italská převážně levicová média je každý křesťanský demokrat hned mafián. Levice však nemluví

o tom, v čem Andreotti jako křesťanský demokrat opravdu viditelně selhal. V tom, kde se levici podvolil.

V roce 1978 vládla Andreottiho vláda. Byla to menšinová vláda složená pouze z křesťanských demokratů. Téma legalizace potratů viselo ve vzduchu již několik let. Vůle postavit se na odpor byla u „demokřesťanů“ oslabená. Již v roce 1976, po úniku dioxinu v továrně v Sevese, schválili křesťanskodemokraticí ministři zdravotnictví a spravedlnosti se souhlasem premiéra Andreottiho umělé potraty u žen ze Seveso, u nichž bylo podezření na poškození plodu. Eufemisticky se jim říkalo „terapeutické“, ve skutečnosti to byly potraty eugenické, neboť život matky nebyl nijak ohrožen.

Hodina pravdy udeřila 18. května 1978. Převážně hlasy komunistů a socialistů, tedy parlamentní opozice, byl v Senátu schválen zákon 194 s orwellovským názvem Zákon o ochraně mateřství a dobrovolném přerušení těhotenství. Již pár týdnů předtím jej schválila dolní komora.

Křesťanští demokraté hlasovali proti. Platnost zákona však vyžaduje také podpisy členů exekutivy a prezidenta. A křesťanští demokraté stáli před volbou. Podepsat, nebo odstoupit. Předseda strany Aldo Moro však řekl už před hlasováním v Senátu: „DC se zavazuje nedělat překážky většině, která potratový zákon schválí.“ Snězte mě, vlci, snězte... Giulio Andreotti jako předseda vlády vyhlásil v této věci „neutralitu vlády“. Zákon však podepsal, a to věru nebyl akt neutrality, ale podpory. Podepsal ho i prezident Giovanni Leone, bývalý křesťanský demokrat. Prezident Leone ani nevyužil svou pravomoc vrátit zákon do parlamentu k opětovnému projednání. Do čtyř dnů zákon podepsal. Přitom většina, která zákon podpořila, nebyla výrazná.

Při 25. výročí schválení zákona v roce 2003 katolický žurnalista Mariano Palmaro upozorňuje: „Málo se připomíná, že zákon 194 je jediný zákon o potratech na světě, pod kterým jsou výhradně pod-

Charles de Gaulle a Konrad Adenauer. Foto: Bundesarchiv, B 145 Bild-F010324-0002/Steiner, Egon/CC-BY-SA

pisy katolických politiků. “ Jsou tam podpisy premiéra Andreottiho, je tam podpis ministryně zdravotnictví Tiny Anselmiové, první ženy v italské vládě, podpisy ministrů Francesca Bonifacia, Tommase Morlina a Filippa Pandolfiho. Konečně i podpis prezidenta Leoneho. Katolík vedle katolíka. Ostatně nezůstalo pouze při podpisech. V roce 1979 Andreottiho vláda pověřila generálního prokurátora, aby před Ústavním soudem obhajoval soulad zákona 194 s ústavou.

Tyto postoje DC se staly součástí její politiky. V roce 1991 bývalý italský prezident a zároveň bývalý člen DC Francesco Cossiga řekl: „Křesťanská demokracie má největší historické zásluhy v tom, že dokázala potlačit vlastní ideologickou specifičnost a ideály: zákony o potratech a rozvodech byly podepsány hlavami státu a ministry z křesťanské demokracie, kteří – v té chvíli oprávněně – upřednostnili politickou jednotu ve prospěch demokracie, svobody a nezávislosti.“

No dobře, řekneme si. Když to však bylo tak úžasné a velkolepé, proč se DC v roce 1993 sesypala jako domeček z karet? Korupční skandály nejsou dostatečným vysvětlením. Jak to, že mezi politiky, členy i voliči DC najednou zmizela hrdość na ni a víra v to, že tato strana musí pokračovat? Jak to, že gigant se najednou zhroutil a již nepovstal? Nebylo to proto, že všichni už dávno věděli, že DC je už jen strojem na reprodukci moci?

V Danielově knize Starého zákona král zneuctil posvátné chrámové nádoby a tajemná ruka napíše na zeď *Mene, tekel...* A cizinci zničí krále i jeho království. Sečteno, zváženo, rozděleno. To je i příběh půlstoleté italské křesťanskodemokratické říše.

Mnozí nemají taková biblická přirovnání rádi. Ale ruku na srdce. Nesedí to? Sečteno, zváženo, rozděleno. Konec.

Deset let po zániku DC, 25 let po podpisu zákona 194, Giulio Andreotti v roce 2003 řekl: „Dnes bych raději odstoupil, než bych ho měl podepsat.“ Jenže od té doby bylo na základě toho zákona potraceno pět milionů nenarozených dětí.

V roce 2001 jsem byl s Františkem Šebejem a Petrem Weissem na návštěvě

„Křesťanská demokracie má největší historické zásluhy v tom, že dokázala potlačit vlastní ideologickou specifičnost a ideály: zákony o potratech a rozvodech byly podepsány hlavami státu a ministry z křesťanské demokracie, kteří – v té chvíli oprávněně – upřednostnili politickou jednotu ve prospěch demokracie, svobody a nezávislosti.“ (M. Palmaro)

italského senátu. Do místnosti v paláci Madama, kde probíhalo jednání, v jedné chvíli vstoupil osmdesátiletý doživotní senátor Andreotti, sedl si a tiše poslouchal. Po skončení jednání jsem mu podal ruku a jednou větou jsem mu poděkoval za všechno, co udělal pro křesťanskou demokracii. Tvářil se napůl neproniknutelně, napůl skromně. Po letech mi ta moje jedna věta připadá stále víc dvojmyslná.

Jacques, Sarko a samozřejmě Simone. Simone! Simone!

Už jsme zmiňovali předsedu poslaneckého klubu EPP Josepha Daula. Francouz Daul je členem Sarkozyho strany UMP (Unie pro lidové hnutí). Říkejme jim však raději gaullisté. De Gaulle už by je nepoznal, ne však proto, že od de Gaullových dob, kdy se nazývali Shromáždění francouzského lidu (RPF), několikrát změnili název a zkratku nejprve na UDR, potom RPS a nakonec na UMP.

Je duben 2007. Končí kampaň ve francouzských prezidentských volbách. Tisíce gaullistických Sarkozyho voličů se shromažďují na závěrečném mítinku v obrovské sportovní hale v Paříži-Bercy. K mikrofonu přichází stará, ale elegantní majestátní dáma. Přednese krátký, ale rázný projev na podporu Sarkozyho. Diváci pak skandují: Simo-

ne! Simone! Je to Simone Veilová. První předsedkyně Evropského parlamentu. Přežila nacistický koncentrák v Osvětimi, v sedmdesátých letech byla ministryně zdravotnictví. V této funkci v roce 1975 prosadila legalizaci potratů. Předsedou vlády byl šéf gaullistů Jacques Chirac. Prezidentem Valéry Giscard d'Estaing. Vládu tvořili gaullisté a strany podporující prezidenta Giscarda d'Estainga.

Nejsilnější stranou v parlamentu byla gaullistická Chirakova UDR. Drtivá většina poslanců UDR zákon Veilové nepodpořila. Hlasy opozičních komunistů a socialistů spolu s hlasy giscardovců však na schválení zákona stačily. Lídr konzervativní UDR, premiér Chirac, mlčky přihlížel, jak jeho ministryně prosadila legalizaci potratů. Neudělal nic. Tak i ve Francii vidíme ten samý model jako jinde. Že však iniciátorem zákona byla členka pravicové vlády, to je unikum.

Simone Veilová byla v sedmdesátých letech političkou z okruhu Giscarda d'Estainga. Za Giscardovu stranu UDF kandidovala v prvních historických volbách do Evropského parlamentu v roce 1979 a stala se jeho první předsedkyní. V roce 2007 však již podporovala Sarkozyho. Ostatně, Sarkozyho podpořil i sám starý Giscard d'Estaing, který se na stará kolena rozešel se svou stranou a přidal se ke gaullistům. Tak se spolu nakonec všichni sešli...

V roce 2005 kritizoval Veilovou rabín Yehuda Levin z newyorského Brooklynu za její účast na vzpomínce 60. výročí osvobození Osvětimi. Podle něj je legalizováním potratů zodpovědná za masové vraždění, jež přesahuje zločiny nacistů.

V dnešní Francii je však Simone Veilová něco jako sekulární svěťice. Nedávno se dostala mezi „Nesmrtelné“ – do Francouzské akademie věd. Gaullisté jsou váženým členem Evropské lidové strany EPP. V oficiálním názvu poslaneckého klubu EPP v Evropském parlamentu jsou v závorce stále slova „Křesťanští demokraté“. Ale jak by pro-lifeistům řekl Dante: Zanechte veškerou naději, vy, kteří vcházíte.

Vladimír Palko
www.impulzrevue.sk
ze slovenštiny přeložila -dk-
(Pokračování příště)

OPRAVDU POSLEDNÍ ŠANCE LIDOVců?

Odpověď na článek Matyáše Zrna

Jsem pravidelným čtenářem *Monitoru* a rád si přečtu jiný názor, někdy až emotivně napsaný. Určitě kvůli tomu nebudu odříkat časopis. Je povzbudivé, jak se autoři stále vracejí k lidové straně – ano není jim jedno, že se křesťanská strana, trpící mnoha neduhy, nedostala letos do sněmovny. Nikdo ale neřekne, jsem křesťan, jde mi o věc, tedy půjdu a přispěji vlastní silou ke zlepšení, podobně jako je kennedyovské „neptej se, co udělá vlast pro tebe, ale řekni, co ty uděláš pro vlast“.

Situace není lehká. Podívám-li se do doby, kdy byla založena lidová strana, tak Jan Šrámek sjednocoval katolíky na základě národnostního citění (byl nazýván německými kolegy *Hetzkaplanem*) a na základě solidarity s chudými. Zakládal například útulny pro chudé dělníky. Dařilo se mu spojovat lidi i v první republice, kdy byl v módě odklon od Říma. Skutečně byl „spolehlivý v těžké době“, vždyť byl za války exilovým předsedou vlády v Londýně. Pro národ vykonal neskutečně mnoho a dokončil svůj život v komunistické internaci. Nebylo dovo-

no jej ani pohřbít pod vlastním jménem, aby se tam neshromažďovali lidé.

Lidová strana nikdy neměla závratné volební výsledky, byla jakousi stálicí na politickém nebi a tmelem lidí, kteří byli katolíky a chtěli dělat něco pro druhé, často i pouhou osvětovou činnost. Mnoho jich na to doplatilo za komunismu, někteří i životem – zejména sedláci.

To vše tu je a pamatujeme si to. Určitě to ale dnes nestačí k tomu, aby lidová strana byla politickou stálicí. Je také jasné, že není pravidlem, že by KDU byla podporována automaticky církví a že by ji volili všichni křesťané. Jistě bychom to všichni v KDU velmi ocenili, ale realita je jiná. Je třeba ji vnímat s otevřenými očima.

Na druhé straně snad není křesťana, který by se o KDU nezajímal a který by nekomentoval, co se v ní děje, minimálně neměl názor na její představitele. I to je cenné – ještě jsme nezůstali zcela lhostejní!

I my jsme stranou hledající, obzvláště v této době. Proto se vůbec nezlobím na Matyáše Zrna, píše-li kriticky, naopak rád bych využil jeho zájmu o věc ke zlepšení poměrů. Čekají nás čtyři roky pústu,

který většinou každému prospěje. V politice ale takový púst může znamenat i smrt hlady. Osobně jsem si jist, že k tomu nedojde – budeme bloudit na poušti a snažit se oslovit všechny, kteří chtějí, aby zde existoval křesťanský prvek v politice, který není pouze tu a tam zastoupen jednotlivci, ale má svou základnu v politické straně. Nelze to vynutit, lze to jen dosáhnout dobrou komunikací a příkladem. Křesťanská politika musí mít přirozenou autoritu, která se dlouho buduje, a mít v čele osobnosti, kterým lidé věří. Lidé jim dají hlas, pokud budou mít důvěru a budou skutečně prospěšní – tedy aktivní. Určitě nemůžeme být módní stranou, která sice zazáří na nebi, ale rychle zhasíná, protože nemá ideu. My ji máme – je to hodnotový řád, na kterém stojíme a ke kterému se hlásíme. Je to základ, o který se dá opřít a který drží. Lidé hledají hodnotový řád, musí však věřit lidem, kteří jej představují. Máme stále šanci tvořit a nikdy mne nenapadlo, že by se to nemělo podařit. Ostatně – je to výzva pro každého křesťana.

MUDr. Daniel Rychnovský
Předseda brněnské KDU-ČSL

ALFRED KINSEY: VĚDECKÝ OBHÁJCE DEVIACÍ

Seriál Architekti kultury smrti (21)

Byl by z něj nadějný zoolog, kdyby nezasvětil život sexuologii. Přestože používal metody zcela nevědecké, jeho studie nebývale ovlivňují veřejné mínění i politické rozhodování dodnes.

Zákonická výchova a vzpoura

Alfred Kinsey se narodil roku 1894 ve státě New Jersey (USA). Pocházel z rodiny prodchnuté protestantskou etikou, jeho otec začínal jako tovární dělník a dosáhl svou přičinlivostí pozice učitele na vyhlášené technice. Kinseyovi brali víru s vážností a rovněž určitou protestantskou strohostí; rodina se třemi dětmi nevynechala jedinou nedělní návštěvu místního sboru a nedělní školy. Bůh byl

pro rodinu spíše přísným soudcem než milosrdným otcem. Hruzy posledního soudu a pekelná muka byla častým předmětem rodinných debat.

Mladý Alfred byl často nezuživý. Strohý otec nechodil daleko pro kritiku a odsouzení. Chlapec se snažil dostát otcovým požadavkům na mravnost a dodržování Desatera, avšak od začátku puberty se začal projevovat stále se prohlubující rozpor mezi vnějším a vnitřním

životem mladého muže, jež měl předurčit celý zbytek a náplň jeho života. Alfred Kinsey, navenek čestný a uměřený muž, neunesl pocit vnitřního zranění své přirozenosti lidské i mužské. Nenáviděl své tělo a uchyloval se k masturbaci, posléze jejím masochistickým formám, následně rovněž s homosexuálními sklony.

Veřejný Kinsey se vydal na dráhu vědy, aby se za několik desetiletí stal nejslavnějším sexuologem 20. století, auto-

rem mnoha monografií a zakladatelem věhlasného institutu, jenž dnes nese jeho jméno. Chtěl se stát revolucionářem, který zbaví společnost jejích konvencí v oblasti sexuality. Těto tajné revoluci podřídil prakticky vše; navenek však působil jako seriózní vědec, který jen popisuje lidskou sexualitu takovou, jaká ve skutečnosti je.

Když byl ale mladý, cítil skutečnou bolest a obavy z toho, že porušuje morální standardy. Na střední škole byl primusem a byl obdivován pro své uhlazené chování, zbožnost a ctnosti. Snažil se tento obraz udržet a chtěl zkrotit démona své zvrácené sexuality. Začal se věnovat biologii s maximálním zaujetím a jeho spolužáci prorokovali, že z něj bude druhý Darwin. Alfred Kinsey se angažoval ve skautském hnutí, byl klasickým klavíristou (tehdy moderní jazz a ragtime odsuzoval jako známky mravního úpadku). Otec jej donutil, aby nastoupil na techniku, kde sám učil. Po dvou letech se Alfred vzbouřil otcovské autoritě, školu opustil a začal studovat biologii, i když si musel vydělávat sám. Rozchod s otcovským domem a vzrůstající sexuální fantazie byly spojeny s pomalým opouštěním křesťanství. Alfred se rozhodl nahradit náboženství vědou; věda ho měla osvobodit od mravních požadavků náboženství.

Od žlabatek k sexuální revoluci

Se svými výsledky se mohl Kinsey přihlásit na Harvard, aby získal doktorát z biologie. Stal se špičkovým vědcem na poli výzkumu žlabatek (blanokřídlý hmyz, který způsobuje tzv. duběnky). Jeho školitelem byl William Wheeler, klasický intelektuál a přesvědčený ateista. Záhy se stal pro Alfreda otcovským vzorem. Kinsey přijal evoluční teorii a stal se nadšeným obhájcem eugeniky; podporoval, aby zdraví měli co nejvíce dětí, zatímco nemocní měli být sterilizováni a izolováni od zbytku společnosti. Věřil, že společnost je třeba přebudovat a zejména zbavit náboženství jako nežádoucí, zastaralé struktury. Byl nadšený z Wheelerova spisu *Thermi-todoxa čili Biologie a společnost*. V utopické alegorii převezmou darwinisté vládu v termitím království. Nejprve se zbaví kněží jako nežádoucích strážců náboženství a morálky. Jako sociální inženýři zave-

Dr. Alfred C. Kinsey. Foto: ralphmag.org

Kinsey pochopil, že neobhájí svůj intimní život, dokud neuskuteční svou revoluci. Musí to být společnost, kdo posvěti jeho sexuální deviace. K tomu je ale nutné společnost změnit a z deviace učinit normu.

dou povinný program eugeniky a kontroly porodnosti. Kinsey se s esejí plně ztotožnil a pochopil, že neobhájí svůj intimní život, dokud neuskuteční svou revoluci. Musí to být společnost, kdo posvěti jeho sexuální deviace. K tomu je ale nutné společnost změnit a z deviace učinit normu. A je to křesťanství a judaismus, kdo stojí revoluci v cestě. Přišel-li Kinsey na Harvard jako vlašný křesťan, odcházel z něj jako zuřivý odpůrce náboženství.

Mladý vědec získal práci na univerzitě v Indianě. Vydal oblíbenou učebnici *Úvod do biologie*, již se prodalo přes půl milionu výtisků, a pokračoval ve výzkumu žlabatek. Aby nevzbudil podezření, spěšně nabídl sňatek Claře Braken McMillen, studentce chemie v Indianě, jen po dvou měsících známosti. S Clarou měl čtyři děti, jež vychovávali přísně sekulárně. Byl přesvědčen, že svým dětem nejlépe prospěje, vystaví-li je od nejútlejšího věku informacím o sexu. Doma chodili Kinseyovi často nazí a měli zálibu ve vznikajícím nudismu. Postupně pořádal pro své studenty výjezdní přednáš-

ky, kde se často mluvilo o sexu. Clara se rovněž zapojila do revoluce svého muže. Ve 30. letech usilovala univerzita v Indianě o pověst učiliště budoucnosti a Alfred Kinsey byl ideální průkopnickou osobností. Studenti žádali vedení, aby umožnilo přednášky o manželství a rodině. Kinsey je zahájil roku 1938. Tím se pasoval do role experta na sexualitu a zahájil rozsáhlé výzkumy. Ty ovšem zcela podřídil touze přebudovat společnost podle svých sexuálních tužeb.

Udal směr všem, kdo i na přelomu 20. a 21. století zavádějí do vyučování sexuální výchovu: vystavit mladé (a stále mladší) lidi sexuálně explicitnímu obsahu, pokud možno šokující formou a do sebe-menšího detailu, a to s vyzněním, že každá forma sexuálního chování je pouhou neškodnou přirozenou variací. Přitom je třeba označit tradiční morálku za iracionální, nepřirozenou, nespravedlivou a destruktivní ve vztahu k přirozenosti.

Znásilněná věda

Roku 1947 založil Alfred Kinsey Ústav pro výzkum pohlaví a reprodukce (*Institute for Research in Sex, Gender and Reproduction*). Ústav měl za cíl zkoumat lidskou sexualitu vědeckými metodami. Kinsey zneužil své reputace seriózního biologa a dal se do služeb falšování dat a vytváření absurdních hypotéz, jež měla falšovaná data podložit. Užší tým pracovníků institutu se stal bizarní subkulturou, jež se pro údajné vědecké účely věnovala nejrůznějším formám sexuálních orgií. Ty byly dokonce i filmovány; tyto filmy jsou dodnes v trezoru institutu. Zvrácenou sexualitou, kterou mladý Keynes úzkostlivě skrýval, se nyní chlubil před objektivem kamer.

Abyste dovedl revoluci do zdárného konce, začal masově publikovat v populárně naučném duchu. Roku 1948 vydal publikaci *Sexuální chování muže* (*Sexual Behavior in the Human Male*), v roce 1953 *Sexuální chování ženy* (*Sexual Behavior in the Human Female*). Obě vstoupily do dějin jako *Kinseyho zprávy*. V nich se staví do role nezúčastněného pozorovatele a snaží se navodit dojem, že vědec nesmí vytvářet kategorie typu normální-nenormální, dobré-zlé. Kinsey dospěl k závěru, že cokoli, co se v lidské sexua-

litě vyskytuje v určitém počtu případů, je normální. Co je normální, je i přirozené a nemůže to být mravně špatné – bez ohledu na to, co si o tom myslely předcházející generace.

Flagrantním příkladem nevědeckosti Alfreda Kinseyho je jeho studie o homosexualitě u muže. Aby dospěl k tomu, že 10 % mužské populace má homosexuální sklony (v tom 4 % celoživotně), neváhal do výzkumu výrazně nadproporčně zahrnout psychiatrické pacienty, vězně a dokonce prostitutky. Víval také dobrovolné respondenty, kteří se mu sami přihlásili; to je podle objektivních sociologických metod nepřijatelné. Již v době publikace svých zpráv byl obviňován z propagace homosexuality. To ho ale nezastavilo, aby nešel ještě dále: k otevřenému prosazování pedofilie a zoofilie. Kinsey tvrdil, že pedofilie není problémem, že je nepřirozená, ale že je společ-

ností tabuizována; zvrhlé není obcování dospělého s dítětem, ale reakce společnosti. Co se týče zoofilie, snažil se Kinsey prokázat, že v živočišné říši je kopulace mezi jedinci různých druhů běžná. Jeho chápání úplně postačilo, že se danýjev vyskytuje v sexuální sféře mezi zvířaty. Lidé jsou totiž také pouhá zvířata, a co je přirozené pro zvířata, nemůže být tabu pro lidi.

Odkud se vzala tabuizace a iracionální předsudky? Kinsey odpovídá, že zdrojem bylo křesťanství. Jako jej vymazal ze svého života, chtěl jej zničit i v celé společnosti. Od počátku 50. let se výrazně zhoršilo zdraví Alfreda Kinseyho. Trpěl depresemi a roku 1956 umírá na selhání srdce a plic. Ještě předtím vyplouvají na povrch indicie pro to, že je sovětským agentem s jasným posláním: zničit americké rodiny. Kvůli této věci byl i vyslychán Kongresem a FBI.

Boj zuří dál

Příběh nešťastného muže, který se nechal zotročit vlastními deviacemi, však skončil jeho vítězstvím. Revoluce, po které toužil, se během několika desetiletí po jeho smrti stala tvrdou realitou. Zatím se svého veřejného uznání dočkala homosexualita a promiskuita, byla odtabuizována pornografie, Kinsey nastolil další agendu svých nástupců velmi otevřeně. Je úkolem křesťanů nejen budovat kulturu života, ale také postavit se hrozbám dalšího šíření stále absurdnějších požadavků antikultury smrti.

Josef Mudra
(mezititulky redakce)

Seriál vzniká podle knihy Donald De Marco – Benjamin Wiker: The Architects of the Culture of Death. Ignatius Press, San Francisco 2004, ISBN 1-58617-016-3, 410 stran.

Pokračování ze str. 7

nemocným a starým lidem v kroměřížských domovech pro seniory a lidi s mentálními postižením. Úterní odpoledne animátoři prožili na zážitkové hře, kterou připravil tým pod vedením Jaroslava Trávníčka SDB, ředitele Salesiánského střediska mládeže v Pardubicích. Hra byla zaměřena na skupinovou dynamiku a měla vést k prohloubení vztahů a spolupráce mezi účastníky CSA. Animátoři při ní nejen poznávali město Kroměříž, ale také pomáhali při úklidu parků a jiných veřejných prostranství, což je mělo vést k zamyšlení nad potřebami lidí v jejich okolí.

Každý den začínal modlitbou a slovem na den z Písma svatého. Na závěr dne měli účastníci možnost zapojit se do večerních škol modlitby, vedených řeholníky a řeholnicemi z řádů a kongregací s nejrůznějšími spiritualitami. Animátoři se tu mohli seznámit i s méně známými způsoby modlitby, a získat tak nové duchovní zkušenosti. Nechyběla např. paulínská modlitba s Božím slovem, ignaciánské rozjímání, modlitba Ježíšova, modlitba ženy a modlitba muže, modlitba tancem, modlitba s Donem Boscem či se svatými Františkem, Klárou a Anežkou. Pro neformální rozhovory sloužila řeholní kavárna,

kde si animátoři mohli popovídat nejen mezi sebou, ale také s řeholníky a řeholnicemi, kteří v kavárně obsluhovali.

Celé setkání doprovázela hudební skupina Adorare z Valašských Klobouk, která také v úterý 17. srpna večer vystoupila na Velkém náměstí v Kroměříži se samostatným dobročinným koncertem. Výtěžek z dobrovolného vstupného, který činí přes 4800 Kč, byl určen na pomoc zemětřesením postiženému Haiti.

Dopolední mši svatou v sobotu 21. srpna setkání uzavřel olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Animátorům připomněl, že jejich úkolem je to, co na CSA načerpali, předávat dalším lidem, protože dary, které obdrželi, nedostali pro sebe, ale pro službu druhým. Na závěr CSA arcibiskup Graubner slavnostně vyslal dva z animátorů na dobrovolnickou službu do farnosti Nová Hradečná na Šumpersku. Volontariát mládeže trvá jeden rok a představuje zcela konkrétní způsob služby Bohu a Církvi. Mladý člověk během něj žije ve dvou- až čtyřčlenné skupině na faře a podílí se především na organizování volnočasových aktivit pro věřící i nevěřící děti a mládež.

CSA v Kroměříži bylo také přípravou na XXVI. Světový den mládeže (SDM),

který společně s papežem Benediktem XVI. oslaví mladí lidé z celého světa 16.–21. srpna 2011 v Madridu. Animátoři, kteří se CSA zúčastnili, budou v průběhu akademického roku 2010/2011 připravovat program v Českém národním centru na SDM. Z České republiky se očekává účast zhruba 2000 mladých lidí.

Většinou dvouleté kurzy animátorů pro mládež jsou každoročně připravovány jednotlivými diecézními centry pro mládež (DCM). Probíhají formou víkendových setkání, která jsou postupně zaměřena na různá témata. Jejich cílem je celková formace osobnosti mladého člověka.

Celostátní setkání animátorů organizuje ve tří- až pětiletém intervalu Sekce pro mládež České biskupské konference a Asociace křesťanských sdružení mládeže. Kroměřížské setkání bylo již čtvrté.

Vedle DCM pořádá formační kurzy pro animátory mládeže také Salesiánská asociace Dona Bosca (SADBA). Účastníci salesiánské školy animátorů se sejdou na Celostátním setkání salesiánských animátorů (CSSA) 12.–14. listopadu 2010 v Pardubicích.

Tiskový tým CSA
(redakčně upraveno)

BŮH VE SVÁTOSTECH

Posila na cestu do věčnosti

Pomazání nemocných je svátost, v níž nemocný mazáním svatým olejem a modlitbou kněze dostává milost odpovídající jeho zvláštnímu stavu, k posile a opoře své duše, k úplnému odpuštění všech hříchů a mnohdy také k tělesnému uzdravení, je-li toto uzdravení v Božím plánu.

Hledáme-li základy pomazání nemocných v Božím zjevení, poslouží nám List svatého Jakuba. Je to jediné místo Písma pojednávající o povaze této svátosti,¹ je v něm obsaženo vše, co o této svátosti můžeme a potřebujeme vědět: *Je někdo z vás nemocný? Ať si zavolá představené církevní obce a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně; modlitba spojená s vírou zachrání nemocného, Pán ho pozdvihne, a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno.* (Jak 5,14–15)

Apoštol Jakub těmito slovy neustanovuje svátost, nýbrž pouze povzbuzuje k jejímu přijímání. Chce, aby vešla v širší známost a aby v ní křesťané hledali útočiště a oporu v těžké nemoci.

Příjemce svátosti

Je někdo z vás nemocný? Těmito slovy je naznačeno, kdo může tuto svátost přijímat. Během staletí se rozvinula praxe udělovat pomazání nemocných výlučně umírajícím a vžil se název „poslední pomazání“. Církev však nepřestala prosit Pána, aby nemocný znovu nabyl zdraví, může-li to prospět jeho spáse.

Druhý vatikánský koncil stanovil, že vhodná doba pro přijetí této svátosti nastává, když věřící začíná být v nebezpečí smrti pro nemoc nebo stáří. Svátost lze přijmout opakovaně, v případě nové vážné nemoci či zhoršení stavu. Doporučuje se také přijetí této svátosti před vážnou operací.

Udělovatel svátosti

Ať si zavolá představené církevní obce... Těmito slovy je řečeno, že pomazání nemocných mohou udělovat pouze biskupové a kněží. Olej k udělení svátosti nemocných světlí biskup spolu s olejem katechumenů a s křížem při mši svaté

na Zelený čtvrtek. Olej nemocných však může v nouzi posvětit i kněz, který svátost udílí.

Slavení svátosti

...ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně. Svátost nemocných se má udílet ve společenství věřících, ať už při slavení eucharistie, nebo třeba v kruhu rodiny. Udílí se pomazáním nemocného člověka na čele a na ruku² posvěceným olivovým nebo jiným rostlinným olejem, přičemž kněz nebo biskup říká: „Skrze toto svaté pomazání ať tě Pán pro své milosrdenství posílí milostí Ducha Svatého, ať tě vysvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posílí.“ Je-li to možné, předchází pomazání nemocných slavení svátosti smíření a nakonec je věřícímu podáno tělo Páně.

Účinky svátosti

Modlitba spojená s vírou zachrání nemocného, Pán ho pozdvihne, a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno. Tridentický koncil shrnuje účinky pomazání nemocných ve tři: vzrůst (anebo udělení) posvěcující milosti; odpuštění hříchů, jestliže příjemce nedosáhl tohoto odpuštění jinou cestou; tělesné uzdravení, slouží-li k prospěchu duše příjemce.

Základní milostí této svátosti je milost útěchy, pokoje a odvahy, aby člověk překonal potíže, které působí vážná nemoc nebo stáří. Povzbuzuje důvěru v nekonečné milosrdenství Boží, podporuje v trpělivém snášení bolesti, dává sílu přemáhat strach z blížící se smrti a útoky ďábla.

Pokud měl člověk možnost zbavit se hříchů ve svátosti pokání, přispívá pomazání nemocných k hlubšímu prozáření duše rozmnožením milosti a alespoň čás-

Pomazání nemocných Foto: Flickr, Lawrence OP

Pomazání nemocných bylo nazváno „křtem na cestu do věčného života“. Dokonává naše připodobnění Kristově smrti a vzkříšení, započaté křtem. Doplňuje svatá pomazání, která poznamenávají celý křesťanský život...

tečným odstraněním časných trestů. Jestliže však člověku nebylo dopřáno přijmout pomazání nemocných ve stavu milosti, pak tato svátost sama odstraňuje hřích, pokud přijímající neklade překážky svým přilnutím k hříchu a odporem k Bohu.

Praví-li svatý Jakub, že modlitba uzdraví nemocného, má na mysli především duchovní zdraví, protože k tělesnému uzdravení dochází jen v některých případech, pokud je toto uzdravení prospěšné spáse nemocného.

Přípodobnění Kristově smrti a vzkříšení

Pomazání nemocných bylo nazváno „křtem na cestu do věčného života“. Dokonává naše přípodobnění Kristově smrti a vzkříšení, započaté křtem. Doplňuje svatá pomazání, která poznamenávají celý křesťanský život: křestní pomazání,

kteřé v nás zpečetilo nový život, a biřmovací pomazání, které nás posílilo pro životní boj. Milost pomazání nemocných přináší klid a mír a rozjasnění ve chvíli, kdy by se duše svírala bolestí a úzkostí o svou spásu. Křesťan opravdu hluboce věřící nemá důvod ke strachu, protože spoléhá ne na své ubohé zásluhy, ale na Kristovu krev, prolitou z lásky k nám.

*Reginald M. Dacík OP
Věřouka pro laiky V.
Krystal, Olomouc 1948
redakčně upraveno*

Poznámky

¹ Existence svátosti je také naznačena v evangeliu sv. Marka: *Vydali se tedy na cesty a hlásali, že je třeba se obrátit. Vyháněli mnoho zlých duchů, pomazávali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.* (Mk 6,12–13)

² Způsob mazání nebyl na počátku přesně vy-

mezen a postupně se vyvíjel. Papež Evžen IV. vypočítává v dekretu o svátostech tato místa, jež má kněz pomazat olejem: oči, uši, nos, ústa, ruce, nohy a bedra. Později se upustilo od mazání beder a nohou a zbyla tak jen ústrojí pěti vnějších smyslů – zraku, sluchu, čichu, chuti a hmatu. Tam, kde je pro nás první původ hříchu, praví svatý Tomáš, tam se musí používat léku. Proto se mažou místa pěti smyslů (*Sth*, Doplněk, 32, 6).

ThDr. Reginald Maria Dacík OP (1907–1988), český teolog, redaktor, publicista, kněz dominikánského řádu

Jak bude vycházet RC Monitor

Vážení čtenáři a podporovatelé, po ročním vydavatelském pokusu uspokojit poptávku po *RC Monitoru* v novém režimu periodicity se vracíme zpět ke čtrnáctidenní frekvenci.

Důvody jsou různého druhu, jedním z nich je i snaha přinášet Vám jen to, co je skutečně důležité a co se možná jinde nedočtete, a jednak též ušetření našich – Vašich finančních prostředků, které zvláště v této době nikdo nemá navíc. O to více si vážíme Vaší podpory, kterou nám nadále projevujete, a především děkujeme za Vaše modlitby.

Redakce

Vážená redakce *Res Claritatis*,

Přijměte ode mne tento dopis... třeba jako *res caritatis in veritate*. Především Vám patří dík za mnoho dobré práce, kterou jste dosud vykonali... osvětou. Neznalost je děsivá, řekl Svatý otec Benedikt XVI. Jestliže však postavíte do špatného světla křesťanské politické strany, křesťanské politiky a panovníky za jejich postoje, je to problém. (Přihlédneme-li k řeckému významu toho slova, je to úskalí, o které je možné se rozbít.)

Aby nedošlo k nedorozumění, chci tu mít motto. Je to krátké čtení z dnešní sobotní dopolední hodinky:

Copak má Hospodin stejnou zálibu v celopalech a obětech jako v poslušnosti k jeho hlasu? Poslušnost je lepší než oběti a ochota k ní je víc než tuk beranů.

Politika je ještě vždycky uměním možného. Ale je třeba ji situovat tam, kam patří. Do Božího království. Slyšeli jsme to minulou neděli: Váš Otec rozhodl, že vám dá království, řekl Ježíš. Také slovo církev je z řeckého *he kyriaké*, panství. Ovšem, ale ne z tohoto světa, má posvátný původ, je to hierarchie. Je to taková realita, že ji musí respektovat každá politika. Monarchie, i demokracie.

Uvedu zde další dva příklady: Svatý otec byl nedávno v Portugalsku. Když se řekne Portugalsko, musí se říci: Fatima, (*fotbal a fado* – to je takový způsob zpěvu), a když Svatý otec odletěl, podepsal druhý den prezident, praktikující katolík, na první pohled naprosto nekřesťanské zákony. A měl proto své důvody, které uvedl.

Druhý příklad: Jeden Viking, který se ve Švédsku stal roku 1015 králem, jmenoval se Olaf I. Haraldsson, vzkázal prý Vikingům: „Jestliže se nestanete křesťany, všechny vás pobijí!“ Na první pohled nekřesťanské, ale byl to světec. Díky jemu se země sjednotila. Na jeho hrobě se stalo mnoho zázraků.

Pán Ježíš jednou řekl: Blahoslavení milosrdní, protože oni dojdou milosrdenství. Je to evidentně jenom jedna stránka mince. A že by ta druhá stránka neměla hodnotu? (Když už je řeč o hodnotách.) Vždyť je to jedna mince! Zbývá už jen konstatovat, že svatý Olaf jen pohrozil tím, co dnes téměř všechny státy v Evropě dělají v praxi. (Viz čl. 28 *Caritas in veritate*)

P. Josef Rousek

Ad: Připomínka k článku o Margaretě Meadové [RCM 27/2010]

Domnívám se, že připomínky k takovému odmítání pravidel civilizace mohou jít podstatně dále do minulosti. Ve vývoji tvorstva lze mimo jiné pozorovat integraci smyslů a pak zvětšování mozku nad míru nutnou k zajištění prostého života. Tuto nad kapacitu používají k řešení vzájemné koexistence a časem pak převažuje nad původní. Zvýhodňuje je to podstatně více než pouhá hrubá síla nebo tělesné se přizpůsobení místním podmínkám. Mají dokonce i svá pravidla, a tak např. kůň nevstoupí mezi sedící demonstranty. Rovněž i nejprimitivnější lidské skupiny měly svá pravidla, ze kterých se postupně vyvíjela městská seskupení i státy a v tomto smyslu je možno citovat antické autory. Představa zlatého věku v minulosti bez pravidel je proto zcela scestná.

Jednodušší tvorové mají svůj software již od narození, ale složitější si ho musí doplnit učením od rodičů a své skupiny. Naše civilizace se rozběhla až poznáním řádu věcí. Řekové pak pohrdali pronárody bez takového vylepšeného softwaru a pokládali je za barbary. Náš program je však přímo od Boha a je pod Jeho ochranou.

Mnozí však mají tendenci chovat se pouze dle svých instinktů a katastrofálně se to projevuje zejména na našich silnicích. Řidiči by se zřejmě neměli chovat svévolně, ale měli by respektovat pravidla, která teprve umožňují svobodné cestování. Jinak by se všichni potloukli a nikam by nedojeli. Někteří se však mylně domnívají, že jim v životě postačí pouze jejich vrozený instinkt a takové své jednání dokonce pokládají za svou osobní volbu a svobodu. Tento názor primitivů se velmi rozšířil a bohužel se nejedná jen o situaci na našich silnicích, ale často celé společnosti. Pokud dříve hrozila civilizovaným národům invaze barbarů, tak nyní je to jakási vzpoura primitivů, a někdy dokonce i studovaných. Projevuje se to zejména na tržně pěstěných realitách našeho všedního života. Takoví výtečníci mají asi za svůj vzor žraloky, kteří prakticky bez změn úspěšně přežili od přelomu siluru a devonu v prvohorách až do našich dnů.

Petr Jílek, KCLJ

Ad RCM 15/2010

...chtěl jsem odpovědět na článek pana Matyáše Zrna, a poněvadž je tu další podnětný příspěvek pana Mgr. Josefa Šmahela, spojím obě vysoce hodnocené pojednání v jednu záležitost, k níž se vyjádřím. Oba výše uvedení autoři mají pravdu, ale chybí kořen zla.

Tím kořenem zla je přes 90 let trvající tradice jakéhosi prý demokratického Československa. Ten stát nezačal šťastně na správném demokratickém postupu. Bylo v pořádku, že byli u českého trůnu odstraněni chamtiví lotrinsko-habsburští uchvatitelé, ale byl tu jeden záměrný šalebný klam. Úmyslně byly spojeny dvě nesouvisející skutečnosti. Odstranění Habsburků bylo učiněno prohlášením republiky. Tím bylo zničeno České království, které bylo stvořeno vůlí českého národa a v některých dobách svého trvání bylo mocnou a slavnou říší. Habsburkové k němu měli jenom poměr násilných uchvatitelů a ke vzniku a trvání Českého království nikdy ničím dobrým nepřispěli. O prohlášení republiky měl tedy rozhodovat celý český národ a ne jenom hrstka kariéristů, která využila nastalého zmatku při rozpadu Rakouského císařství.

O tom by se dala napsat celá kniha, ale stačí jedna skutečnost. V prvním týdnu svého trvání tento nový demokratický stát projevil první velký vandalský skutek. Byl stržen Mariánský sloup. Jedni, mírnější lidé, říkali, že od té doby nad českými zeměmi nebylo Boží požehnání. Ti ráznější zastávali názor, že na generacích českého národa od roku 1918 leží těžká kletba. A když se podíváte na všechna ta neštěstí, která náš národ za těch zmíněných 90 let postihla, tak si odpovězte sami.

Končím jednoduchým zjištěním: v našem státě, pokud to jde, každý dbá zákonů jenom v té míře, která mu vyhovuje. Zkrátka naše nynější společnost provozuje tanec nad propastí tak, jak jej provozovali humanitou prodchnutí českoslovenští demokraté před Mnichovskou konferencí. Doufám, že po příslušné cenzuře uznáte aspoň tu pravdu, že se veřejné poměry v našem státě začínají podobat poměrům slavné Sodomy.

Se srdečným pozdravem redakci

Dr. Kubelka Jiří

Ad RCM 15/2010

Dovolte mi, abych vám poděkoval za *Res Claritatis*, ve kterém najdu vždy hodně skvělých podnětů.

Ale nyní vám chci zvláště poděkovat za otištění příspěvku bratra Mgr. Josefa Šmahela z Hrotovic. Už dlouho jsem nečetl tak skvělý a opravdu pronikavý příspěvek. Chtěl bych panu Josefovi takto poděkovat [...] Bude-li mít strana lidová, kterou volím od roku 1990, takové členy s tak jasným postojem, jaký měl a jistě má třeba můj přítel JUDr. Karas, bude dobře. Ovšem pokud budou vypuzováni, protože tyto tendence vždy byly, a dnes obzvlášť, tak bude živoření moc dlouhé, ale vývoj nás povede tam, co bard Karel Kryl nazval „rytím držkou zemi“, omlouvám se, ale je to velmi výstižné. Lidé jednájí jako by se nic nedělo, klidně si chodí na fotbal, hledí na závodníky, ale jak dlouho... Díky, pane Josefe, a díky vám. Jsou ještě lidé odpovědní a je jen bolestné, že cesty ke sblížení musí leckdy vést přes velká utrpení. Nebylo by lepší držet se hodnot v míru a pokoji? Žehnám.

P. Petr Dokládál

V čísle 27 na konci píše bratr předseda z Hrotovic o mnoha věcech, někdy nechápu, o čem a proč. Myslím, že jsem snad ale pochopil, že ještě neslyšel o tom, že tzv. odsun Němců byl prováděn vyháněním. A že při tom vyháněním byly zavražděny tisíce německých civilistů. Mnoho jich bylo rovnou z práce v táborech nahnáno do vagonů, aniž si vůbec mohli zajít domů třeba pro kapesník. Za tyto zločiny našich předků se musíme stydět a prosit Pána za odpuštění.

Zdraví

Václav Kopečný

Spiritual Fest 2010

Skupiny, soubory, kapely a zpěváci ze sedmi zemí budou prezentovat své pojetí spirituálů a gospelů: 18. září v Komunitním centru sv. Prokopa, Sluneční nám.1, Praha, a 19. září ve Spolkovém domě, K Vidouli 727, Praha 13.

festival.spirituality.cz

Jak to vidí Jan Šobáň

Špatné, nebo zvrácené pojetí lidských práv?

Dvě zdánlivě nesouvisející události byly zmiňovány ve druhé polovině srpna v našich médiích. Jedno domácí téma – Roman Joch se stane poradcem premiéra Nečase, a jedno zahraniční – Francie započala s vystěhováním kočujících balkánských Romů zpět do Bulharska a Rumunska.

Pomíňme skutečnost, jaký má vystěhování smysl, když se samotní „vystěhovalci“ před veřejností netají tím, že použijí finanční příspěvek francouzské vlády (300 eur za dospělého a 100 eur na dítě, čili taková standardní rodinka si přijde na sympatických 1000 eur a více) na opětovný návrat do země galského kohouta, případně do jiného státu Evropské unie podobně otevřeného imigrantům. Proti vystěhování se v průzkumu vyslovila téměř polovina Francouzů. Lze jen předpokládat, že mezi ně patří lidé bydlící v dostatečné vzdálenosti od nelegálních romských táborů. Francouzi, kteří mají s chováním nepřizpůsobivých lidí osobní zkušenost, se s vysokou pravděpodobností vyjadřovali jinak.

Stejně to bývá i v české kotlině. Když se řeší Chanov, Matiční, Janov a další podobné lokality, lidé, kteří přijdou s jejich nepřizpůsobivými obyvateli do každodenního kontaktu, jsou celí bez sebe vzteky, když slyší, kolik peněz z eurofondů jde na různá terapeutická centra pro menšiny, kolik peněz dluží obcím a městům tito obyvatelé na nájemném, jak se tam policie bojí chodit nebo jak klesá reálná hodnota bytů v oblasti tak, že jsou pro přizpůsobivé v podstatě neprodejná. Do toho přicházejí návrhy ministrů či zmocněnců pro lidská práva, díky nimž místo aby docházelo k nápravě těchto nešvarů, jsou nepřizpůsobivé menšiny stále více zvýhodňovány na úkor přizpůsobivé většiny.

Do této zažité praxe přichází nový premiér Nečas se jmenováním Romana Jocha poradcem pro zahraniční politiku a oblast lidských práv. Ředitel Občanského institutu je z přednášek, novinových článků a internetových blogů známý nebojácností svůj názor hlasitě nejen zveřejnit, ale také argumentačně a zároveň srozumitelně obhájit. Do tendencí dávat menšinám nezasloužená privilegia na úkor většiny (páry stejného pohlaví na úroveň rodin, ženské kvóty do různých státních i privátních orgánů, případně pozitivní diskriminace menšin) vstupuje člověk, který říká jednoduchou větou: Lidská práva jsou pro všechny bez rozdílu rasy, barvy pleti, politického názoru a pohlaví stejná! A to se samozřejmě křičícím Kocábům, Džamiám, Štampachům a spol. nemůže líbit.

LITURGICKÁ ČTENÍ

5. 9. Neděle	Mdr 9,13–18, Žl 90, Flm 9b–10.12–17, Lk 14,25–33 23. neděle v mezidobí	12. 9. Neděle	Ex 32,7–11.13–14, Žl 51, 1 Tim 1,12–17, Lk 15,1–32 24. neděle v mezidobí, Jména Panny Marie
6. 9. Pondělí	1 Kor 5,1–8, Žl 5, Lk 6,6–11 sv. Magnus	13. 9. Pondělí	1 Kor 11,17–26.33, Žl 40, Lk 7,1–10 sv. Jan Zlatoústý
7. 9. Úterý	1 Kor 6,1–11, Žl 149, Lk 6,12–19 sv. Melichar Grodecký	14. 9. Úterý	Nm 21,4b–9, Žl 78, Flp 2,6–11, Jan 3,13–17 Svátek Povýšení Sv. Kříže
8. 9. Středa	Mich 5,1–4a, Žl 13, Mt 1,1–16.18–23 Svátek Narození Panny Marie	15. 9. Středa	Žid 5,7–9, Žl 31, Jan 19,25–27 Panna Maria Bolestná
9. 9. Čtvrtek	1 Kor 8,1b–7.10–13, Žl 139, Lk 6,27–38 sv. Petr Klaver	16. 9. Čtvrtek	1 Kor 15,1–11, Žl 118, Lk 7,36–50 sv. Ludmila
10. 9. Pátek	1 Kor 9,16–19.22b–27, Žl 84, Lk 6,39–42 bl. Karel Spinola	17. 9. Pátek	1 Kor 15,12–20, Žl 17, Lk 8,1–3 sv. Kornélius a Cyprián, sv. Robert Bellarmin
11. 9. Sobota	1 Kor 10,14–22, Žl 116B, Lk 6,43–49 sv. Emil	18. 9. Sobota	1 Kor 15,35–37.42–49, Žl 56, Lk 8,4–15 sv. Josef Kupertinský

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/5500. Šéfredaktorka: Zdeňka Rybová. Redaktoři: Mgr. Dagmar Kopecká, Mgr. Ondřej Vaněček. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel Mayer OP.

